

Enni Yli-Hynnälä

Mun eteläpohojalaisuus

Molin meleko pieni silloin, ku musta tuli eteläpohojalaanen. Tarkemmin sanottuna noin 3000 grammaa ja 51 senttiä. Silti molin sellaanen viheliäinen pössöö, jonka takia äireen yöunet meni usiamman ku kerran pilalle. Jäläkikätehen ajateltuna olis vaan pitäny olla tyytyväinen, notta synnyin Seinäjoen keskussairaalahan. Moon monesti ajatellu, notten olisi näin pitkällä iliman pohojalaasia juuria. Mikään ei oo mua niin hyvin kouluttanu, ku eteläpohojalaanen pikkukylä.

Jos totta puhutahan, moon saanu lakeuren kutsun jo äireen mairossa. Kakarana mun parhimmat leikkipaikat oli ränsistyneiren heinälatojen sisällä ja punaasten aittojen alla. Ammana mulla oli meirän maatilan raksamiehet ja kolome sisarusta, jotka tykkäs huuratta mua. Vaikka pohojalaaseen sukuun syntyminen vähän rajooottikin, lapsuuren seikkailujen aikana mulle kasvoo aivan omanlaisensa irentiteetti.

Pohojalaasen akan kasvattama lettipäinen likka ei voi luonnostansakaan lähtiä opiskelemahan Vaasaa kauemmas. Ja erelleen, ku ajan tasaasen matkan Pohojammaalta Etelä-Pohojammaalle, mun silimä lepää punaasis talois ja latomeris. Myöhemmin yliopistosta tuli kuitenkin mulle korin lisäksi toinen maalima, jossa saatoin olla oma itteni. Siellä mulle on usiammin ku kerran sanottu, notta mun puheesta kuultaa pohojalaisuus. Puhun selekiästi ja ryhrikkäästi, mutta aina se ei oo hyvä asia.

Parisuhtees jos toiseski oon saanu kuulla liiasta suoruuresta. Eikä ne ikinä usko ku selitän, notta se vaan kasvattaa.

Tästä huolimatta moon 23 vuotta pärjännyt säännöillä, jotka moon lapsena kotua oppinu. Ensimmäänen oppi on, notta laiskuus on sairautta ja valittaminen mielen heikkoutta. Torelliset pohojalaaset ei valita, vaan kiristää vyötä ja hampahia. Pohojalaaset on tomeria ja viksuja ihmisiä.

Pohojammaalla moon oppinut hillittemähän itteni. Muistan jo siskon ristiäsis, notta äiti kuiskas mulle, notta hillitte ittes. Pröystäällä saa, mutta sitte kannattaa lopettaa, ku se alakaa osumahan omahan nilikkahan. Vanahempien mallia kattomalla opin, notta jos toista rakastaa, sille voi kutua vaikka villasukat. Kun järiä isäntä tunnustaa torellista rakkautta, se pitää naisen neulomia villasukkia ja kehuu niitä kohtuullisiksi saapassukiksi. Jos romanssi sattuu päätymähän heinälatohon asti, koivunlatvojen tutina näkyy sitte vissihin naapurihin asti. Nimittäin mitä rakastelemiseen tuloo, eteläpohojalaanen panoo eheroitta. Ku näin herelmällisellä maalla asutahan, pukkaa sitä muutaki syntymähän ku loistavia ireoota. Ku mukuloota vihiroon siunaantuu, on tärkeää opettaa samat opit tulevilleki sukupoloville. Niitä nourattamalla ne pärjää Kuurtanehella siinä missä Alavurellakin.

Tärkeintä on opettaa mukuloolle, notta lakeus tulee olemahan niille kaunehinta, mitä ne on koskaan nähäny tai tuloo koskaan näkemähän. Vaikka moon matkustellu paljon

ja löytäny korin Vaasasta, ei mikään voita lapsuurenkotia. Vaikka lapset matkustaas Ameriikkoohin asti, lakeuren kotihinsa ne ikävööttöö kuitenkin. Isä siitä meitäki muistutti aina tarpehen tullen heinäpellolla paalien keruun kesken, vaikka sai mulukaasuja osaksensa. Sitä heinäpeltua minä kuitenkin erelleen muistelen.

Mun lempipaikka on lapsuuren korin läheinen mettä, jonne pitää kulukia ruohottunutta peltotietä pieni matka. Sieltä on myös mun paras muisto mun paapasta. Minä ratsastin mettähän, paappa meni potkukelekalla. Sitten me istuumma nuotion vieres ja paistoomma makkaraa. Kummallakaan ei ollu kiire, mutta ei myöskään tarvinnu sanua mitään. Silloin minen voinu aavistaa, notta paappa antaa mulle elämäni parhimmman opetuksen. Se tarjos mulle puolijäisen hillomunkin ja sokerisin huulin se tuumas: "Eikö tämä oo paljo parempaa ku kaupunki." Minen siihen voinu ku toreta, notta ristus, siinä soot harvinaasen oikias.